

CSAPDA

Hazánkba látogató külföldiek többségének az a véleménye, hogy mi magyarok keserűen, a földet nézve közlekedünk, nincs egy mosolyunk a szembe jövőre.

A minap azt álmodtam, hogy a középkorban nagy, huzatos várkastélyban élek, a királyi futár körbehordozta a véres kardot, készülnöm kellett a háborúra. Kiszidoloztattam a páncélingemet, kiéleztetem a szablyámat, már csak jeligét kellett választanom, amit a pajzsomra vésetek.

Hirtelen az álomból a mai napra jutottam és (az emberiség megváltását célzandó) megfogalmaztam a gondolatot:

**„MOSOLYOGJ EGY ISMERETLENRE, A TE NAPOD IS ÖRÖMTELIBB
LESZ”**

Nesze nektek külföldiek! Mostantól mindenki mosolyogni fog az ismeretlenekre (remélem az ismerősökre is).

A metrón utaztam, a szemben ülő nagyon nézett, aztán a fejét megbiccentve rám mosolygott. Kényelmetlenül éreztem magam. Ki lehet ez? Honnan ismer? Nekem ismernem kéne? Kényszeredetten visszamosolyogtam, de a lelki békémnek annyi volt.

A mozgólépcsőn egy fiatalember (nekem már mindenki „fiatal”) rám mosolygott. Ismét a kényelmetlen érzés. A peron ablakában megnéztem, csak nem kormos az arcom?

Nem volt kormos.

Hol a pajzs? Lecsiszoltatom a csodálatosnak hitt jeligét. Maradjunk csak bús, magányos, földet nézők, nem való a mosolygás nekünk (nekem).

Tánczos Imre